

EDITORIAL

Més sobre l'OTAN

Gregori López Raimundo,
president del PSUC

A la fi, el debat sobre la permanència o la sortida d'Espanya de l'OTAN ocupa un lloc destacat als mitjans de comunicació.

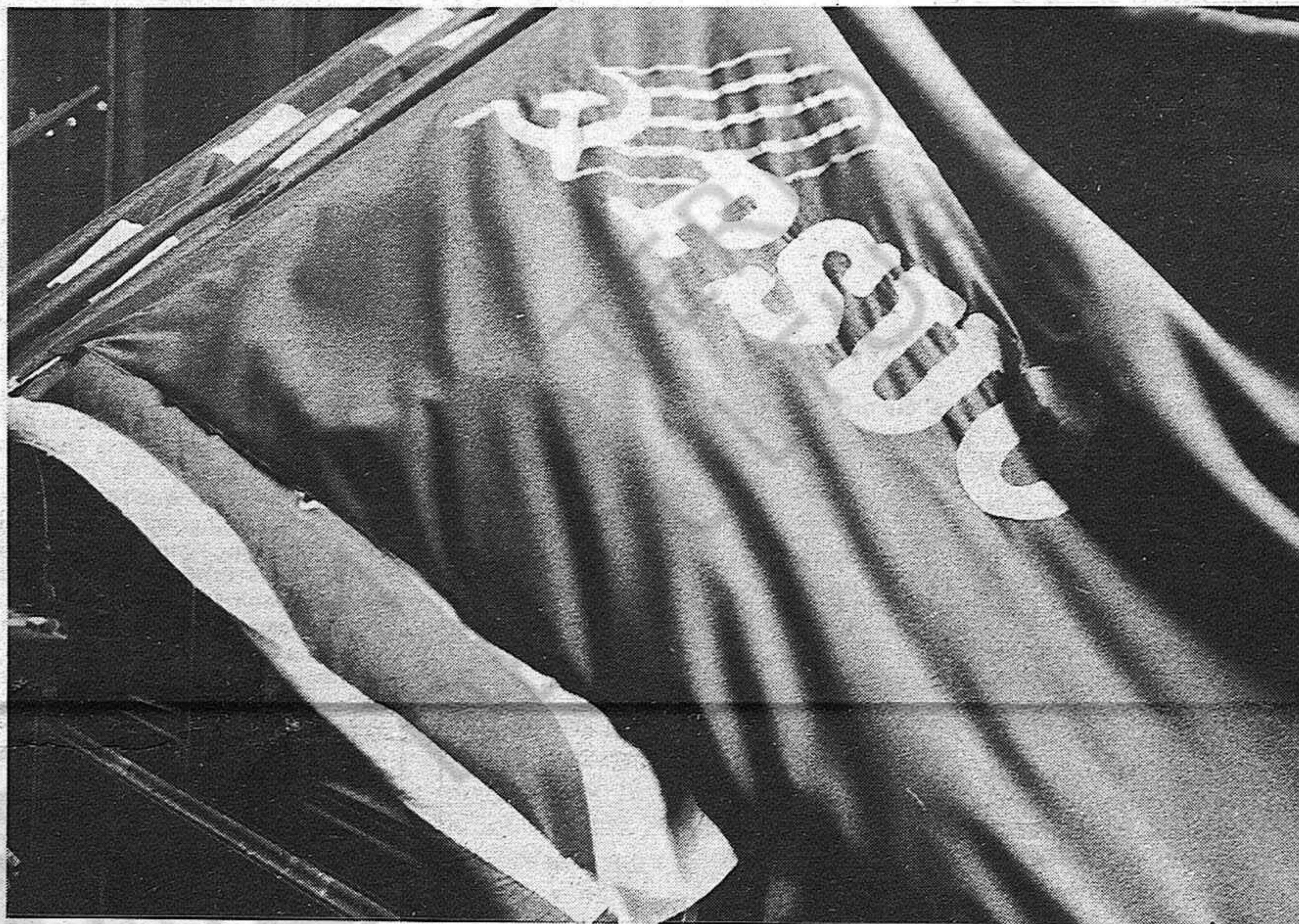
La posició del govern socialista sobre el tema és, tanmateix, com més va més fosca, car tant el president com el ministre d'Afers Estrangers fan declaracions contradictòries que, al seu torn, s'oposen a les que fa el vice-president Alfonso Guerra.

Sí que és clar, però, que el govern no es proposa de complir-ne els compromisos electorals sobre la qüestió —ja ha deixat de complir-los— i que busca la fórmula o les fórmules per justificar-ne el canvi de posició davant l'opinió pública.

A això respon, no cal dir-ho, l'article de F. Claudín i L. Paramio, aparegut a «El País», tot i que ningú del govern no hagi encarregat als seus autors que l'escriuin.

(passa a la pàg. 3)

EL PSUC FA 48 ANYS

El 23 de juliol fa quaranta-vuit anys que es va fundar el PSUC.

Enguany, l'acte central d'aniversari que tradicionalment organitza el Comitè Central del PSUC se celebrarà a Palafrugell el dia 21.

La necessitat del PSUC, és a dir: d'un partit que compleixi, en les condicions d'avui, la missió que va complir el PSUC durant la guerra i la clandestinitat, és tan palesa que la seva recuperació s'ha d'esdevenir inevitablement.

El ritme d'aquesta recuperació, però, variarà segons quina en sigui la capacitat dels militants per superar les seqüeles del passat, per centrar-ne l'atenció i l'activitat envers la societat, cap al compliment de la funció de defensors dels interessos i drets dels treballadors, de promotors i organitzadors de la lluita per la pau, per més justícia, per més benestar,

per més llibertat, que correspon als comunistes.

La capacitat per adaptar la política i l'acció del partit a l'evolució del país i del món, expressada en la renúncia a la lluita guerrillera el 1948, en l'adopció de la política de reconciliació nacional el 1956, en l'elaboració de l'estratègia eurocomunista (entesa com a via democràtica al socialisme) entre el II i el IV congrés del PSUC, en la definició del PSUC com partit laic, en la seva consideració de les forces de la cultura com una part essencial de l'avantguarda cridada a encapçalar la revolució de la majoria, es troben també entre els factors determinants de la força i la influència conquerides pel PSUC en la clandestinitat i la primera etapa de la transició.

Repasar aquestes experiències pot ser una forma especialment profitosa de commemorar el 48 aniversari del PSUC.

Manca de solidaritat i humanisme

L'expressió, millor dit, l'afirmació amb què encapçalem aquest escrit no és producte d'una demagògia, de criticar per criticar ni d'un partidisme d'oposició a tot el que no sigui acceptar criteris i opinions nostres. No, al contrari, tot ens ve

condicionat per la greu situació en què han de viure, malviure, hem de dir, una quantitat important de ciutadans, pensionistes i jubilats del nostre país. Per aquest motiu, els qui formem part d'aquesta comissió, els qui vivim dia a dia, any dar-

raera any, els evidents fets existents de marginació social, econòmica i assistencial d'aquests companys nostres, ens obliga a manifestar públicament que quan en una societat i en els qui la manen no tenen com a prioritari resoldre els problemes humans dels ciutadans més necessitats, com són aquells 600.000 majors de seixanta-cinc anys que no tenen ni cobren cap tipus de pensió social a càrrec de l'Estat, i que sempre i fins avui ens ha estat rebutjada, quan veiem que situar totes, però totes, sense distinció de règims especials, les pensions mínimes a l'altura del salari mínim interprofessional no és un fet, quan hi ha una evident manca de residències assistides, de règim obert, i centres hospitalaris de geriatria (Manresa no deixa d'ésser un exemple d'aquesta mancança), quan 1.720.000 ciutadans —la immensa majoria són pensionistes i jubilats de miseres pensions, els qui en cobren— es veuen condemnats a viure en estatges indecents, quan 878.000 no disposen de lavabo, bescambra privada en el seu domicili, a part dels 988.000 que no tenen aigua corrent i que no hi ha cap llei que els protegeixi en el cas de no poder pagar l'estatge, barraca o porquetera, ja que el desnonament és llei imperant en el nostre país, creiem que ens sobra raó per denunciar els esmentats problemes, que no deixen de ser el pitjor mal d'aquesta societat i país. Som conscients que no és una qüestió fàcil de resoldre ni l'obra d'un dia, però

com que és un problema inhumà i indigne requereix més atenció econòmica i més esforços per part de tots, principalment d'aquells que tenen la responsabilitat de govern als distints nivells. En el nostre entendre, més que de diners, són problemes de prioritats, de solidaritat i d'humanisme. I si en l'ànim dels qui manen no s'arriba a entendre així no serà possible resoldre les mancances i les injustícies que patim. Sempre sentirem a dir que no hi ha diners, que la situació econòmica és difícil i greu, però sí que veurem com és continuen emprant quantitats astronòmiques en la compra d'armament, en sous desorbitats, en la no sortida de l'OTAN i d'altres despeses no prioritàries i de poca justificació si es té en compte el veritable sentit humà de la vida. Es parla de convivència i de pau, però això tan bonic no serà mai possible amb persones margina des. Esperem que es rectifiqui i que l'esperit que manca, de solidaritat i humanisme, imperi per damunt de tot. Aquest és el camí. D'altra manera, si es continua com fins ara, caldrà preguntar-se seriosament: ¿No és i serà una befa continuar parlant de drets humans al nostre país?

ERNEST BRUNET SEÑAL
Responsable de la comissió
del comitè local del PSUC
per als problemes de la tercera edat
(Manresa)

SUMARI

EDITORIAL

Més sobre l'OTAN; portada i pàg. 3

ACTUALITAT

PSOE i CiU disminueixen la valoració dels traspassos; pàg. 4

Requisits perquè els anys de presó comptin com cotitzats a la Seguretat Social; pàg. 4

El PSUC a la CC/RTV; pàg. 5

TREBALL I ECONOMIA

CCOO guanya a l'Ajuntament de Barcelona; pàgs. 6 i 7

EL PARTIT

Festa del PCE; pàg. 8

El PSUC a Llefià; pàg. 8

48 aniversari del PSUC; pàg. 9

Situació financera del partit; pàg. 9

El bany polític de la Festa; pàg. 10

Ens visita una delegació xinesa; pàg. 10

TRIBUNA DEL CONGRÉS

Antoni Lucchetti i Josep Torrecillas; pàg. 11

Xavier Garcia i Jordi Conill; pàg. 12

★ ★ ★

Director: Joan Sanjuan.

Redacció, administració i subscripcions: Ciutat 7, 08002 Barcelona.
Telèfon: (93) 301 05 54.

Correcció, traducció i maquetat: Miquel Vidal.

Fotografia: Pérez Molinos.

Consell de redacció: Jaume Botey, Josep Maria Clariana, Cypriano García, Jordi Guillot, Eduard Jiménez, Alfons Labrador, Gregori López Raimundo, Miquel Núñez i Joan Perdígó.

Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Composició i muntatge: Composició Mecànica Fernández,
Comte Borrell 168, 08015 Barcelona. Telèfon: (93) 542 09 80.

Impressió: GRATESA, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: (93) 788 74 58.

Dipòsit legal: B. 16.948-77.

AJUT 15 pts.

EL RAVAL

PSUC

Edita: Comitè Local PSUC ESPLUGUES

Nº 3 JUNY 1984

Esplugues sumó eslabones en la Cadena por la Paz

Gran manifestación nacistista en Barcelona

- Barcelona quedaron unidas por -
- las personas participaron -
- Desarme y en -
- tue

C/Verge de la Mercè, 52-54
Tel. 372 26.04

«El Raval» és una altra baula ben consolidada de la cadena de la premsa del PSUC. La seva edició és acurada, els seus continguts molt lligats a la problemàtica de la localitat: Esplugues de Llobregat. «El Raval» és un signe de vitalitat del partit i dels seus militants. Els que treballem a premsa sabem de l'esforç dels comunistes d'Esplugues.

MÉS SOBRE L'OTAN

(ve de la portada)

La confusió i l'ambigüitat regnants, que Claudín i Paramio engrandeixen, fa convenient reiterar, encara que sigui esquemàticament, algunes qüestions ja conegudes, però del tot vàlides.

* * *

Independentment de si sorgiren o no amb finalitats defensives, està arxidemostrat que l'OTAN i el Pacte de Varsòvia són, avui, respectivament, instruments dels EUA i de l'URSS en la seva lluita per la supremacia militar i per l'hegemonia política al món.

La crida política a la dissuasíó, en què justificaren inicialment la seva existència tant l'OTAN com el Pacte de Varsòvia, basada en l'equilibri del poder militar, va tocar sostre en el moment que totes dues superpotències van acumular arsenals nuclears capaços de destruir completament l'adversari i fins i tot el món sencer.

La cursa armamentista ja no té, per als EUA i per a l'URSS, fins essencialment militars, sinó polítics. Els euromíssils no afeixen més capacitat als EUA per destruir els països del Pacte de Varsòvia, car ho poden fer des de fa temps diverses vegades, àdhuc si el primer cop vingüés d'ells.

El raonament és igualment vàlid per a l'URSS i els seus SS-20. Els míssils que americans i soviètics installen a Europa només tindrien valor militar en una guerra entre europeus, que deixés fora la part no europea de l'URSS i els EUA. Però, atès que la clau dels euromíssils la tenen les superpotències, una hipòtesi així queda descartada.

Fins i tots els qui accepten la necessitat de l'equilibri militar com a garantia per a la pau han

de reconèixer que les noves armes no proporcionen més seguretat de pau al món, sinó que augmenten el risc de guerra, tot i que només sigui per tal com fan créixer el perill que els enginys nuclears comencin a funcionar per error o per accident. Sobretot, però, perquè les armes es fabriquen per fer-les servir i hi pot haver un foll que decideixi fer-ho, malgrat que sàpiga que ell també quedarà destruït en la catàstrofe.

LA NEUTRALITAT POSSIBLE

En aquestes circumstàncies, la congelació de l'armament nuclear i l'adopció de mesures de desarmament paral·lel, que menen progressivament a la dissolució dels blocs militars i a la retirada de totes les instal·lacions i forces militars de territoris estrangers, és la primera i més urgent necessitat internacional, l'objectiu a què homes i dones del món —i naturalment els governs— haurien de donar preferència.

D'això que l'entrada d'Espanya a l'OTAN hagi de considerar-se una decisió contrària a la pau, car trenca l'equilibri existent des de fa més de vint anys en la composició dels blocs, i estimula la cursa armamentista. A més a més, no ofereix major seguretat a Espanya, sinó a l'inrevés, car Espanya no té pas cap contenció amb els països del Pacte de Varsòvia; els únics perills de guerra per a Espanya deriven del perill de guerra general, que creix indubtablement si Espanya entra en un dels blocs.

No és cert que, per estar situats a occident i ser candidats a l'entrada a la CEE haguem de pertànyer a l'OTAN. D'altres països europeus: Suïssa, Suècia, Àustria, etcètera, no pertanyen a l'OTAN. Irlanda, que és membre de la CEE, tampoc. Així mateix, és fals que, des que hi ha armes nuclears, sigui impossible la neutralitat d'Espanya, so-

bretot quan veiem teoritzar (i preparar) des del Pentàgon una possible guerra nuclear limitada a Europa. Si els EUA adopten, com a hipòtesi de treball, que hi pot haver una guerra nuclear limitada a Europa, nosaltres no hauríem d'excloure la possibilitat d'una guerra limitada a Europa i procurar que, si arribava a esdevenir-se, no arribés a Espanya.

D'altra banda, cal no oblidar que altres països d'Europa occidental són membres de l'OTAN com a conseqüència de la influència que els EUA hi tenien en el moment de fundar-se l'Aliança Atlàntica, per l'ajut que els havien prestat, primer en la guerra contra els hitlerians i després en la reconstrucció, circumstàncies que no concorren en el cas d'Espanya. Igualment, paga la pena recordar que, el desembre del 1980, l'Assemblea General de l'ONU va adoptar una resolució que propugnava la dissolució dels blocs militars i demanava que, mentre aquesta no s'assolís, cap nou país no hi ingressés.

Espanya no es troba, doncs, com ho pretenen els otanistes, obligada a pertànyer a l'Aliança Atlàntica, sinó compromesa a no entrar-hi.

NEUTRALITAT ACTIVA

Es clar que Espanya no es pot limitar a proclamar-ne la condició de país neutral i romandre indiferent davant la creixent tensió internacional i davant els perills que la sotgen. Espanya ha de practicar i defensar una política de neutralitat activa, combatre decididament, al costat de Suècia, Àustria, Iugoslàvia i d'altres països neutrals i no alineats, per la distensió internacional, per la congelació immediata de les armes nuclears, per la reducció simultània de les despeses militars i l'evacuació dels exèrcits situats a territoris estrangers. Espanya ha de combatre en l'arena inter-

nacional per la dissolució dels blocs militars i per l'establiment de relacions d'igualtat i solidaritat entre tots els països del món.

Actuant d'aquesta manera, Espanya podria exercir una influència positiva sobre molts governs i sobre l'opinió pública, tant a Europa com a l'Amèrica llatina i d'altres zones del Tercer Món; contribuir a estendre i desenvolupar la resistència a la instal·lació d'euromíssils i la tendència a desenganxar-se dels blocs; ajudar a augmentar la pressió diplomàtica i popular sobre les superpotències perquè duguin a terme acords de desarmament.

En aquesta pressió està la millor garantia per a la pau mundial i per a la seguretat del nostre país. Romandre a l'OTAN suposa supeditar la política exterior d'Espanya a la dels EUA, renunciar a fer una política exterior espanyola independent. Significa deixar només a les mans dels EUA la negociació amb l'URSS de la distensió i el desarmament, quan l'experiència ha demostrat prou que les dues superpotències són incapaces d'arribar a acords i que fan servir la negociació bilateral com a cortina de fum per encobrir el desenvolupament de la cursa armamentista. Representa, en fi, deixar-se arrossegar a la militarització creixent de la societat, a l'augment irracional de les despeses militars, que ajorna o impossibilita la sortida de la crisi als països desenvolupats i el remei al subdesenvolupament en què encara viuen més de la meitat dels habitants del planeta.

Totes aquestes raons abonen la necessitat que el govern que presideix Felipe González convoqui com més aviat millor el referèndum promès i que Espanya surti de l'OTAN, cosa que suposaria en aquest moment una contribució inestimable a la lluita per la pau a Europa i a tot el món.

SOCIALISTES I CONVERGENTS DISMINUEIXEN LA VALORACIÓ DEL TRASPASSOS A LA GENERALITAT

El dia 20 de juny, el ple del Congrés dels Diputats va aprovar el projecte de llei pel qual es concedeixen crèdits extraordinaris per cobrir insuficiències de crèdit a les seccions 32 i 33 dels Pressupostos Generals de l'Estat dels exercicis 1981, 1982 i 1983, corresponents als serveis transferits a la Generalitat de Catalunya (reial decret-lei 1/1984, de sis de febrer, tramitat com a projecte de llei del procediment d'urgència, «BOCG», número 33, RDL 16-I de 22 de març del 1984).

Els diputats socialistes i de CiU votaren unànimement a favor i es felicitaron de la seva aprovació, que comportava el rebuig de les esmenes presentades pels diputats comunistes i que, tant a la comissió corresponent com al ple mateix, va defensar el president del PSUC, Gregori López Raimundo.

D'aquesta manera s'ha posat fi a un contenciós entre el govern central i el de la Generalitat que va començar a la legislatura anterior.

El febrer del 1982 es va elaborar un projecte de llei de valoració dels traspassos efectuats a la Generalitat de Catalunya fins al 30 de juny del 1981, que no es va arribar a votar perquè va decaure en dissoldre's les Cambres.

En constituir-se el govern socialista, aquest no va acceptar el projecte de llei tot argumentat que les valoracions no s'havien fet correctament, però de debò mirava de guanyar temps mentre el Tribunal Constitucional fallava el recurs sobre la LOHPA, que esperaven favorable.

En reiniciar-se la negociació a la comissió mixta de traspassos, el contenciós va continuar, i en algun dels documents utilitzats per la Generalitat es calculava que el deute del govern per als exercicis dels anys 1981, 1982 i 1983 seria superior als setanta mil milions.

Però com que s'apropaven les eleccions autonòmiques i la Generalitat tenia problemes de treso-

reria, Jordi Pujol va negociar la qüestió amb Felipe González, al marge de la comissió mixta de transferències i sense tenir-la en compte per a res, i es va establir la xifra ara acordada de 38.952.682.060 pessetes.

Les nostres esmenes al decret que va establir aquesta quantitat i que després es va tramitar com a projecte de llei pretenien que el tema retornés a la comissió mixta i que el total provisional del deute es fixés en 62.843.572.060 pessetes, és a dir, superior en més de vint mil milions al negociat entre tots dos presidents i després decretat i legislat.

La nostra argumentació fonamental, que no podem exposar literalment per raons d'espai, demostrava que el procediment seguit per calcular el deute contravé l'Estatut de Catalunya i la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes. El projecte, ara convertit en llei, no contempla les valoracions de les noves inversions corresponents als

serveis traspassats a la Generalitat ni estableix un percentatge de participació de la Generalitat en els ingressos impositius de l'Estat per als anys 1981, 1982 i 1983. A més a més, la comissió mixta de valoracions Estat-Generalitat de Catalunya no va valorar mai els traspassos de serveis efectuats després del 30 de juny del 1981, que consten a vint-i-quatre reials decrets.

La capitulació feta pel president Pujol davant l'administració central és tan gran que ni tan sols en els medis de CiU hi va haver qui defensés l'acord entre els dos presidents legalitzat finalment el 20 de juny. Els diputats de CiU i del PSOE —compresos els del PSC— van procurar per tots els mitjans que el tema passés al més desaparegut possible. Segurament per primera vegada a la història de les actuals Corts no es va fer servir el tràmit de torn en contra en presentar-se les nostres esmenes en el ple. I, naturalment, tant els diputats de CiU com els del PSC votaren la llei.

Requisits perquè els anys de presó comptin com cotitzats a la Seguretat Social

La llei sobre reconeixement com a treballats a efectes de la Seguretat Social dels períodes de presó soferts com a conseqüència dels supòsits contemplats en la llei d'amnistia de 15 d'octubre del 1977, ha estat publicada al «Boletín Oficial del Estado» —i per tant ha entrat en vigor— el dia 12 de juny del 1984. En el seu article principal, el primer, determina:

«1. Els períodes de presó soferts com a conseqüència dels supòsits contemplats en la llei 46/1977, de 15 d'octubre, tindran consideració de períodes d'assegurament als extingits subsidi de vellesa i assegurança obligatòria de vellesa i invalidesa si fossin anteriors a l'1 de gener del 1967, i de situació assimilada a la d'alta del règim general de la Seguretat Social, a partir de l'esmentada data.

«2. Hi haurà obligació de cotitzar pels esmentats períodes en aquells supòsits en què, amb el còmput de les cotitzacions corresponents, s'origini el naixement del dret o la modificació de la quantia de les prestacions del

sistema de la Seguretat Social ja causats o que es puguin causar.

«3. El pagament de les cotitzacions a què es refereix el número anterior anirà a càrrec de l'Estat.»

De l'esmentat article es desprèn que qualsevol persona que hagi sofert presó per motivacions polítiques o sindicals té dret a fer que li siguin abonades les cotitzacions del període o períodes de presó sempre que:

a) Se li hagi aplicat la llei d'amnistia de 15 d'octubre del 1977.

b) Arribi almenys a cinc anys de cotització sumant el temps passat a la presó i el que hagi cotitzat en altres etapes.

Tot i que encara no s'han publicat les normes d'aplicació de la llei a què ens referim —la del 12 de juny del 1984—, i malgrat que a les esmentades normes es faran precisions importants, ja es poden prendre en consideració les següents orientacions:

1. Qualsevol persona que es consideri amb dret a beneficiar-se d'aquesta llei s'ha de proveir d'un certificat en el qual es precisi el temps passat a la presó i la causa per què fou condemnada.

2. L'esmentat certificat l'ha de sol·licitar al director de la presó des d'on va ser posat en llibertat, en el cas d'haver sofert una sola condemna, o de diverses si va obtenir la llibertat de diverses causes i a diferents establiments penitenciaris.

3. Quan tingui el certificat haurà d'elevat una instància a l'Il·lustríssim senyor director general de la Seguretat Social a la següent direcció: c/. Padre Damián 4, Madrid.

4. A la instància cal fer constar: nom i cognoms, data de naixement, número del carnet d'identitat, lloc de naixement i residència actual, així com el títol de la llei a què s'acull i que hem assenyalat al començament d'aquesta nota.

El senyor Jordi Lluch, economista i assessor de la Generalitat a la comissió mixta de valoracions, va publicar el 12 de maig a «El País» un article justificatiu de l'acord, en el qual deia: «l'entorn de la negociació no era gens favorable als representants catalans, atesa la difícil situació de la tresoreria de la Generalitat en aquells moments». I tot seguit afegia: «el nou acord suposa una disminució de 9.694 milions sobre allò que la Generalitat hauria rebut si es mantenia l'acord del 1982». Quant al percentatge fixat per al 1984, que és part de l'acord, l'article del senyor Lluch diu que «suposa una disminució dels recursos amb què finançar les competències assumides, pel que fa a l'exercici presupostari anterior».

Amb tot, és evident que convergents i socialistes arribaren a un acord, al marge de la legalitat establerta i a l'esquena de la comissió mixta de transferències, que malmet els interessos de Catalunya i, en la mesura que pot ser utilitzat com a precedent, els de totes les comunitats autònomes. I és igualment evident que només els diputats comunistes s'hi van oposar.

CONTINUÏTAT DEL PSUC A LES EMISSORES DE RÀDIO I TELEVISIÓ DE CATALUNYA

La CC/RTV ha estat moltes vegades notícia durant el seu primer any de vida. Això no és estrany, ja que es tracta d'un ens que té cura d'un poderosíssim instrument polític: el control de les emissores de ràdio i televisió públiques catalanes es troba lògicament al centre de la lluita política.

En teoria tothom està d'acord a reivindicar la neutralitat política d'aquests mitjans, però a la pràctica és fàcil observar intents d'utilització partidista. Aquesta utilització partidista dels mitjans de comunicació públics és un problema que es planteja d'una o altra manera a tots els països. Sucumbir a la temptació depèn de la força política i del respecte a la democràcia que tenen els qui estan al govern. Aquí el govern CiU té un repte: en la mesura que no abusi de la força que li dona la majoria absoluta demostraria la seva convicció democràtica.

Els problemes que s'han plantejat fins ara no han estat tant els típics problemes de l'abús de poder com els que es deriven de la manca d'una política comunicacional clara per part de la coalició al govern de la Generalitat. Es tracta d'un terreny nou i tot sembla indicar que CiU no sap quina estratègia aplicar-hi. O més exactament, hi ha postures diferents dins de la coalició: alguns, barroerament voldrien utilitzar la ràdio i la televisió públiques per a la seva propaganda, mentre que d'altres, més subtils, saben que la manca de respecte a la democràcia es pot acabar pagant cara. Aquesta indefinició de CiU i els enfrontaments que hi ha per a veure quina postura prevaldrà podrien explicar que ja hi hagi hagut tres diferents directors generals al capdavant de la CC/RTV. (D'acord amb el que estableix la llei, el director general de la CC/RTV és nomenat pel Consell Executiu de la Generalitat.) D'altra banda, no es pot oblidar que la CC/RTV és un organisme creat pel Parla-

ment de Catalunya i que ha d'exercir la seva activitat sota control parlamentari. La dependència del Parlament, representant de la voluntat popular, ha d'assegurar la pluralitat i la neutralitat de la Corporació i de les seves empreses filials. El control del Parlament s'exerceix a través de la comissió parlamentària creada a aquest efecte i que és presidida per un diputat socialista. Els dirigents de la CC/RTV han de donar a la comissió totes les explicacions que aquesta li demani a fi de fer el seguiment de les seves activitats.

LA DIRECCIÓ DE LA CC/RTV

Segons estableix la llei de creació de la CC/RTV, la direcció de l'ens és exercida conjuntament pel consell d'administració i pel director general. Podem parlar d'una estructura de co-direcció, on conflueixen un poder emanat de l'executiu i un poder emanat del legislatiu. Catalunya no és una excepció, i tal com passa a les altres democràcies parlamentàries la relació entre els dos poders és complexa i difícil: l'executiu reivindica l'autoritat, les decisions ràpides, l'eficàcia; el legislatiu reivindica la claredat d'explicacions, la transparència de les actuacions, la negociació, el pacte.

El consell d'administració —del qual és membre també el director general— és qui ha d'establir les línies de funcionament de les ràdios i televisions institucionals pel que fa a la programació, l'administració, la política de personal i el finançament. És, doncs, molt important que en el consell d'administració hi siguin presents totes les forces parlamentàries per assegurar que, efectivament, els mitjans de comunicació públics siguin de tots els ciutadans...

Els dotze membres que componen el consell d'administració van ser elegits per primera vegada l'estiu de 1983. Com que la llei estableix que es necessita una majoria qualificada (dos terços dels vots del Parlament) es va acordar una llista en la qual cada partit hi era representat en funció de la seva presència al Parlament. Així doncs, el primer consell el formaren cinc membres per a CiU, quatre per al PSC, dos per al PSUC i un per a ERC.

L'elecció del nou consell d'administració pel Parlament que ha sortit de les eleccions del 29 d'abril passat plantejava un problema: si se seguia estrictament l'aritmètica electoral, corresponien set membres a CiU, quatre al PSC i un a la CP, qual cosa deixava sense representació dos partits parlamentaris, PSUC i ERC, que han tingut i tenen un paper significatiu en la vida política catalana, malgrat els lamentables resultats obtinguts a les darreres eleccions. Hi hagué pressions per a fer entendre als dos partits amb èxit electoral que deixar fora de joc els partits amb pocs diputats limitava la pluralitat del consell d'administració i, per tant, el joc democràtic en un ens que haurà de prendre decisions importants i que afectaran el que tots els ciutadans escoltaran i veuran els propers quatre anys. Dins de CiU alguns opinaven que ja es donava massa joc a ERC i que no calia cedir-li un lloc al consell d'administració; el PSC deia que no tenia per què cedir-ne un al PSUC, amb qui no sempre hi havia hagut entesa durant el primer mandat. L'un per l'altre, CiU i PSC s'excusaven; de fet, la dinàmica de manar al màxim per part de CiU i criticar «per sistema» per part del PSC, tenint només com a tercer en discòrdia un representant de la Coalició Popular, sembla que ja els anava bé.

La vocació pluralista del PSUC es va fer palesa en la fortíssima i intelligent pressió dels nostres parlamentaris, que van aconseguir una aliança (esperançadora!) entre PSC, ERC i PSUC a fin d'obligar CiU a complir la promesa expressada repetidament pel president Pujol en els primers discursos, després de la seva victòria electoral quant a no fer una política de prepotència i no marginar cap força parlamentària dels organismes de govern. Sota l'amenaça que aquests tres grups votarien en blanc en l'elecció del Consell i que per tant no hi podria haver renovació fins al proper ple del Parlament el mes de setembre (ja que CiU més CP sumen 83 vots i en calien 90) la composició de la llista es va renegociar i va quedar finalment en: sis membres de CiU, tres del PSC, un de la CP, un d'ERC i un del PSUC.

La presència del PSUC al consell d'administració ens sembla que és important, no sols perquè s'assegura la pluralitat, tal com correspon a l'estructura de Catalunya, que no s'adequa al bipartidisme, sinó també perquè ens permet exercir la nostra ja llarga vocació de corresponsabilitat en la tasca d'aconseguir que les institucions catalanes siguin més democràtiques, més eficients, més al servei dels ciutadans. És per això que volem acabar demanant als lectors de TREBALL, a tots els amics del PSUC, que estiguin atents al que passa a les emissores de ràdio i televisió institucionals catalanes i que ens facin arribar totes aquelles crítiques i suggeriments que podran enriquir la feina que hem de fer des del nostre lloc al consell d'administració de la CC/RTV.

MURIEL CASALS I FRANCESC VALLVERDÚ

(M. Casals i F. Vallverdú han estat vocals del PSUC dins el Consell d'Administració de la CC/RTV durant el període juny 1983 a juliol 1984). A partir d'ara M. Casals serà l'única representant del partit.)

CCOO TAMBÉ GUANYA A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

COMITÈ DE PERSONAL

Funcionaris i contractats administratius

1984				1981			
	N.º electors	N.º votants	N.º vots vàlids		N.º electors	N.º votants	N.º vots vàlids
	11.336	6.944	6.849		12.290	7.976	7.490
	100,00 %	61,26 %	60,42 %		100,00 %	64,90 %	60,94 %
Candidatures	Núm. vots vàlids	%	Membres del comitè	Candidatures	Núm. vots vàlids	%	Membres del comitè
Agr. d'Indep.	2.171	31,7	22	Agr. d'Indep. ²	3.202	42,7	29
CCOO	1.361	19,9	14	CCOO	1.097	14,6	10
Sind. Prof. P. M. de España N. 4	861	12,6	9	Assoc. P. Municip. ¹	1.399	18,6	12
UGT	758	11,1	8	UGT - FETAP	1.373	18,3	12
Assoc. Prof. P. M. de Catalunya N. 45	642	9,4	7				
SQC	389	5,7	4				
CSTC	265	3,9	—	SOC - UBE ³	419	5,5	4
UBE	202	2,9	—				
Blancs	200	2,9	—				

1. L'Associació de la Policia Municipal es desglossa en la núm. 4 i la núm. 45.
2. En la coalició Agrupació d'Independents participava el SQC.
3. CSTC i UBE pot considerar-se que es presentaren coalitzades el 1981 com SOC-UBE.

CCOO s'ha convertit en la primera força sindical a l'Ajuntament de Barcelona, en les eleccions del passat 27 de juny, sumant-se així a altres centres de l'administració pública —ajuntaments de Badalona, Girona, Sabadell, Diputació de Barcelona— on CCOO és també la central majoritària.

En unes eleccions on la participació de votants ha estat elevada, CCOO ha millorat posicions respecte a les eleccions del 1981, augmentant en nombre de vots i de delegats (passa de 2.173 vots a 2.505, i de 26 a 42 delegats en el conjunt dels tres comitès), mentre que l'agrupació d'Independents, que representa la dreta sindical de la casa, ha perdut gairebé mil vots i la UGT uns set-cents.

La complexitat de la representació sindical a l'Ajuntament de Barcelona emmascara aquest avanç de CCOO en el conjunt de l'Ajuntament: en el comitè de personal, que representa funcionaris i contractats administratius (més de 11.000 electors), CCOO passa a ser la segona central, amb 14 delegats (d'un total de 64), després de l'Agrupació, que en té 22. Al comitè d'empresa, que representa el col·lectiu de contractats laborals (uns 2.000), CCOO manté la majoria absoluta que ja tenia a l'anterior mandat, amb 15 delegats d'un total de 25 que componen el comitè. En aquestes eleccions, simultàniament amb els dos comitès de l'Ajuntament, s'ha elegit també el comitè de l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària (IMAS), de recent creació, dividit en dos col·legis (qualificats i especialistes), on CCOO ha obtingut la majoria amb 13 dels 21 delegats, guanyant en els dos col·legis.

En resum: CCOO guanya les eleccions d'una manera clara, malgrat les lectures parcials i interessades dels resultats que alguns en fan, incloent-hi el consistori mateix. A més, i això és significatiu, aquest avenç de CCOO existeix, com una constant, a totes les meses, a tots els sectors de l'Ajuntament, fins i

COMITÈ D'EMPRESA

Contractats laborals

1984				1981			
	N.º electors	N.º votants	N.º vots vàlids		N.º electors	N.º votants	N.º vots vàlids
	2.062	1.553	1.500		2.762	1.795	1.636
	100,0 %	75,3 %	72,7 %		100,0 %	64,9 %	59,2 %
Candidatures	Núm. vots vàlids	%	Membres del comitè	Candidatures	Núm. vots vàlids	%	Membres del comitè
CCOO	911	60,7	15	CCOO	1.076	65,7	16
UGT	209	13,9	4	UGT - FETAP	265	16,19	4
Agr. d'Independents	208	13,8	4	SOC	295	18,03	5
CSTC	143	9,5	2				
Blancs	29	1,9	—				
		99,8	25			99,92	25

EDITORIAL

Más sobre la OTAN

Gregori López Raimundo,
presidente del PSUC

Por fin, el debate sobre la permanencia o la salida de España de la OTAN ocupa un lugar destacado en los medios de comunicación.

La posición del gobierno socialista sobre el tema es, sin embargo, cada vez más oscura, pues tanto el presidente como el ministro de Relaciones Exteriores hacen declaraciones contradictorias que, a su vez, se oponen a las que hace el vicepresidente Alfonso Guerra.

Sí está claro, no obstante, que el gobierno no se propone cumplir sus compromisos electorales sobre la cuestión —ha dejado ya de cumplirlos— y que está buscando la fórmula o las fórmulas para justificar ante la opinión pública su cambio de posición.

A este fin responde evidentemente el artículo de F. Claudín y L. Paramio, aparecido en «El País», aunque nadie del gobierno haya pedido a sus autores que lo escriban.

(pasa a la pág. II)

EL PSUC CUMPLE 48 AÑOS

El 23 de julio hace cuarenta y ocho años que se fundó el PSUC.

Este año, el acto central de aniversario que tradicionalmente celebra el Comité Central del PSUC tendrá lugar en Palafrugell el día 21.

La necesidad del PSUC, es decir, de un partido que cumpla en las condiciones de hoy la misión que cumplió el PSUC en la guerra y en la clandestinidad es tan manifiesta que su recuperación se producirá inevitablemente.

Pero el ritmo de la misma será uno u otro según sea la capacidad de sus militantes para superar las secuelas del pasado, para centrar su atención y su actividad hacia la sociedad, hacia el cumplimiento de la función de defensores de los intereses y derechos de los trabajadores, de promotores y organizadores de la lucha por la paz, por más justicia, por más

bienestar, por más libertad, que corresponde a los comunistas.

La capacidad para adaptar la política y la acción del partido a la evolución del país y del mundo, expresada en la renuncia a la lucha guerrillera en 1948, en la adopción de la política de reconciliación nacional en 1956, en la elaboración de la estrategia eurocomunista (entendida como vía democrática al socialismo) entre el II y el IV congreso del PSUC, en la definición del PSUC como partido laico, en su consideración de las fuerzas de la cultura como parte esencial de la vanguardia llamada a encabezar la revolución de la mayoría, están asimismo entre los factores determinantes de la fuerza y la influencia conquistadas por el PSUC en la clandestinidad y en la primera etapa de la transición.

Repasar estas experiencias puede ser una forma especialmente provechosa de conmemorar el 48 aniversario del PSUC.

MÁS SOBRE LA OTAN

(viene de la portada)

La confusión y la ambigüedad reinantes, que Claudín y Paramio agrandan, hace conveniente reiterar, aunque sea esquemáticamente, algunas cuestiones ya conocidas, pero enteramente válidas.

* * *

Independientemente de si surgieron o no con fines defensivos, está archidemostrado que la OTAN y el Pacto de Varsovia son hoy, respectivamente, instrumentos de EEUU y de la URSS en su lucha por la supremacía militar y por la hegemonía política en el mundo.

La llamada política de disuasión en que justificaron inicialmente su existencia tanto la OTAN como el Pacto de Varsovia, basada en el equilibrio del poder militar, tocó techo en el momento en que las dos superpotencias acumularon arsenales nucleares capaces de destruir completamente al adversario y aun el mundo entero.

La carrera armamentista no tiene ya, para EEUU y para la URSS, esencialmente fines militares sino políticos. Los euromisiles no añaden a EEUU más capacidad para destruir a los países del Pacto de Varsovia, puesto que desde hace tiempo pueden destruirlos en su totalidad varias veces, incluso si partiese de ellos el primer golpe.

El razonamiento es igualmente válido para la URSS y sus SS-20. Los misiles que americanos y soviéticos instalan en Europa sólo ten-

drían valor militar en una guerra entre europeos, que dejase fuera a la parte no europea de la URSS y a EEUU. Pero como la llave de los euromisiles la tienen las dos superpotencias, semejante hipótesis queda descartada.

Incluso los que aceptan la necesidad del equilibrio militar como garantía para la paz han de reconocer que las nuevas armas no proporcionan mayores seguridades de paz al mundo, sino que acrecientan el peligro de guerra, aunque sólo sea en la medida que aumentan el riesgo de que los ingenios nucleares empiecen a funcionar por error o por accidente. Pero, sobre todo, porque las armas se fabrican para utilizarlas y puede haber un loco que decida hacerlo aun a sabidas de que él perecerá también en la hecatombe.

LA NEUTRALIDAD POSIBLE

En estas circunstancias, la congelación de los armamentos nucleares y la adopción de medidas de desarme paralelo, que lleven paulatinamente hasta la disolución de los bloques militares y la retirada de todas las instalaciones y fuerzas militares de territorios extranjeros es la primera y más urgente necesidad internacional, el objetivo al que hombres y mujeres del mundo —y naturalmente los gobiernos— deberían dar preferencia.

De aquí que la entrada de España en la OTAN tenga que considerarse una decisión contraria a la paz, pues rompe el equilibrio existente en la composición de los bloques desde hace

más de veinte años y estimula la carrera armamentista. Por añadidura, no da mayor seguridad a España, sino al revés, pues España no tiene ningún contencioso con los países del Pacto de Varsovia. Los únicos peligros de guerra para España se derivan del peligro de guerra general, que indudablemente se acrecienta al entrar España en uno de los bloques.

No es cierto que por estar situados en occidente y ser candidatos a la entrada en la CEE tengamos que pertenecer a la OTAN. Otros países europeos, Suiza, Suecia, Austria, etcétera, no pertenecen a la OTAN. Irlanda, que es miembro de la CEE, tampoco. Asimismo es falso que desde que existen las armas nucleares sea imposible la neutralidad de España, sobre todo cuando vemos teorizar (y preparar) desde el Pentágono una posible guerra nuclear limitada a Europa. Si EEUU adopta como hipótesis de trabajo que se puede producir una guerra nuclear limitada a Europa, nosotros no deberíamos excluir la posibilidad de una guerra limitada a Europa y procurar que, si llega a producirse, no alcance a España.

Por otra parte, no debe olvidarse que otros países de Europa occidental son miembros de la OTAN como consecuencia de la influencia que EEUU tenía sobre ellos, en el momento de fundarse la Alianza Atlántica, por la ayuda que les había prestado, primero en la guerra contra los hitlerianos y, después, en la reconstrucción, circunstancias que no se dan en el caso de España. Vale la

pena recordar igualmente que, en diciembre de 1980, la Asamblea General de la ONU adoptó una resolución propugnando la disolución de los bloques militares y pidiendo que, mientras no se logre dicha disolución, ningún nuevo país ingrese en ellos.

España no está, por tanto, como pretenden los otanistas, obligada a pertenecer a la Alianza Atlántica, sino comprometida a no entrar en ella.

NEUTRALIDAD ACTIVA

Evidentemente, España no puede limitarse a proclamar su condición de país neutral y permanecer indiferente ante la creciente tensión internacional y ante los peligros que la acechan. España tiene que practicar y defender una política de neutralidad activa, combatir decididamente —junto con Suecia, Austria, Yugoslavia y otros países neutrales y no alineados— por la distensión internacional, por la congelación inmediata de las armas nucleares, por la reducción simultánea de los gastos militares y la evacuación de los ejércitos situados en territorios extranjeros. España tiene que combatir en la arena internacional por la disolución de los bloques militares y por el establecimiento de relaciones de igualdad y solidaridad entre todos los países del mundo.

Actuando así, España podría ejercer una influencia positiva sobre muchos gobiernos y sobre la opinión pública tanto en Europa como en América latina y otras zonas del Tercer Mun-

do; contribuir a que se extienda y desarrolle la resistencia a la instalación de euromisiles y la tendencia a desengancharse de los bloques; ayudar a aumentar la presión diplomática y popular sobre las superpotencias para que concluyan acuerdos de desarme.

En esa presión está la mejor garantía para la paz mundial y para la seguridad de nuestro país. Permanecer en la OTAN supone supeditar la política exterior de España a la de EEUU, renunciar a hacer una política exterior española independiente. Significa dejar en las solas manos de EEUU la negociación con la URSS de la distensión y del desarme, cuando la experiencia ha demostrado hasta la saciedad que las dos superpotencias son incapaces de llegar a acuerdos y que utilizan la negociación bilateral como cortina de humo para encubrir el desarrollo de la carrera armamentista. Representa, en fin, dejarse arrastrar a la militarización creciente de la sociedad, al aumento irracional de los gastos militares que retrasa o imposibilita la salida de la crisis en los países desarrollados y el remedio al subdesarrollo en que aún viven más de la mitad de los habitantes del planeta.

Todas estas razones abonan la necesidad de que el gobierno que preside Felipe González convoque cuanto antes el referéndum prometido y que España salga de la OTAN, lo que supondría en este momento una contribución inestimable a la lucha por la paz en Europa y en todo el mundo.

CCOO TAMBIÉN GANA EN EL AYUNTAMIENTO DE BARCELONA

COMITÉ DE PERSONAL

FUNCIONARIOS Y CONTRATADOS ADMINISTRATIVOS

1984				1981			
N.º electores	11.336	100,00 %		N.º electores	12.290	100,00 %	
N.º votantes	6.944	61,26 %		N.º votantes	7.976	64,90 %	
N.º votos válidos	6.849	60,42 %		N.º votos válidos	7.490	60,94 %	
Candidaturas	Número votos válidos	%	Miembros del comité	Candidaturas	Número votos válidos	%	Miembros del comité
Agrup. de Independ.	2.171	31,7	22	Agr. de Indep. ¹	3.202	42,7	29
CCOO	1.361	19,9	14	CCOO	1.097	14,6	10
Sind. Prof. PM España núm. 4	861	12,6	9	Asoc. Policía Munic. ²	1.399	18,6	12
UGT	758	11,1	8	UGT - FETAP	1.373	18,3	12
Assoc. Prof. PM Catalunya núm. 45	642	9,4	7				
SQC	389	5,7	4				
CSTC	265	3,9	—	SOC - UBE ³	419	5,5	4
UBE	202	2,9	—				
Blancos	200	2,9	—				

1. En esta coalición participó el SQC.
2. La Asociación de la Policía Municipal ahora se desglosa en la núm. 4 y la núm. 45.
3. Podemos considerar que CSTC y UBE se presentaron coaligadas en 1981 como SOC-UBE.

CCOO se ha convertido en la primera fuerza sindical en el Ayuntamiento de Barcelona, en las elecciones del pasado 27 de junio, sumándose así a otros centros de la administración pública —ayuntamientos de Badalona, Girona, Sabadell, Diputación de Barcelona— en donde CCOO también es la central mayoritaria.

En unas elecciones en que la participación de votantes ha sido elevada, CCOO ha mejorado posiciones respecto a las elecciones de 1981, aumentando en número de votos y de delegados (pasa de 2.173 votos a 2.505, y de 26 a 42 delegados en el conjunto de los tres comités), mientras que la Agrupación de Independientes, que representa a la derecha sindical de la casa, ha perdido casi mil votos, y la UGT unos setecientos.

La complejidad de la representación sindical en el Ayuntamiento de Barcelona enmascara este avance de CCOO en el conjunto del Ayuntamiento: en el comité de personal, que representa a funcionarios y contratados administrativos (más de 11.000 electores), CCOO pasa a ser la segunda central, con 14 delegados (de un total de 64), después de la Agrupación, que cuenta con 22 delegados. En el comité de empresa, que representa al colectivo de contratados laborales (unos 2.000), CCOO mantiene la mayoría absoluta que ya tenía en el mandato anterior, con 15 delegados de un total de 25 que componen el comité. En estas elecciones, simultáneamente con los dos comités del Ayuntamiento, también se ha elegido el comité del Instituto Municipal de Asistencia Sanitaria (IMAS), de reciente creación, dividido en dos colegios (cualificados y

COMITÉ DE EMPRESA

CONTRATADOS LABORALES

1984				1981			
N.º electores	2.062	100,00 %		N.º electores	2.762	100,00 %	
N.º votantes	1.553	75,30 %		N.º votantes	1.795	64,90 %	
N.º votos válidos	1.500	72,70 %		N.º votos válidos	1.636	59,20 %	
Candidaturas	Número votos válidos	%	Miembros del comité	Candidaturas	Número votos válidos	%	Miembros del comité
CCOO	911	60,7	15	CCOO	1.076	65,70	16
UGT	209	13,9	4	UGT - FETAP	265	16,19	4
Agrup. de Independientes	208	13,8	4				
CSTC	143	9,5	2	SOC	295	18,03	5
Blancos	29	1,9	—				
TOTALES		99,8	25			99,92	25

especialistas), e n donde CCOO ha obtenido la mayoría con 13 de los 21 delegados, ganando en ambos colegios.

En resumen: CCOO gana las elecciones de una forma clara, a pesar de las lecturas parciales e interesadas de los resultados que hacen algunos, incluyendo al propio consistorio. Además, y ello es significativo, ese avance de CCOO se da, como una constante, en todas las mesas, en todos los sectores del Ayuntamiento, incluso en sitios en donde la implantación del sindicato es más baja, por ejemplo en servicios administrativos y técnicos, museos, etcétera.

Se confirma pues, una vez más, la tendencia que se da últimamente en otras empresas, en donde CCOO mejora resultados casi invariablemente.

Este triunfo de CCOO es, pues, muy positivo. A pesar de las dificultades que se derivan de la división forzada en varios comités y el previsible bloqueo por parte de la derecha sindical al comité de funcionarios, los resultados son importantes para el sindicalismo de CCOO. Entre otros motivos porque CCOO propugna la participación del conjunto de los trabajadores en la negociación con el consistorio, a diferencia del fuerte corporativismo de otros grupos sindicales presentes en la administración que practican una acción sindical poco participativa, sólo en defensa de determinados intereses y grupos, claramente reaccionaria.

El avance de CCOO en los ayuntamientos y en el resto de la administración pública constituye también una mejor garantía de defensa del sector público, ante determinados intentos de privatización que aparecen últimamente, y también mejora las condiciones para conseguir una administración democrática y transparente. El papel de los sindicatos de clase —especialmente CCOO— en la administración pública es, en este sentido, muy importante.

Por otra parte, el Ayuntamiento de Barcelona, aunque por su número de trabajadores es una de las grandes empresas de Catalunya, pertenece a un sector poco considerado hasta ahora dentro del conjunto de los otros ramos de la producción o de los servicios, pero que cada vez más se asimila a los sectores «normales» del mundo laboral.

Las causas del avance de CCOO son claras: dentro del panorama sindical del Ayuntamiento de Barcelona, en donde también están presentes fuerzas sindicales conservadoras y corporativistas, pero también otros sindicatos denominados de clase —como la UGT—, CCOO ha mantenido una acción sindical más coherente y decidida que los demás grupos. Durante el último conflicto, originado por la negociación del convenio de este

año, eso se hizo más evidente aún: mientras la derecha sindical pasaba, de un enfrentamiento radical con el consistorio, a firmar el convenio sin que hubiesen mejorado mucho las condiciones para firmarlo, la UGT, con sus contradicciones internas y su indefinición entre la vinculación a la política de personal del equipo socialista y un fácil radicalismo verbal, contribuía a la confusión y al malestar del conjunto de los trabajadores del Ayuntamiento.

Ante un consistorio que mantenía una actitud intransigente frente a sus trabajadores, con un tope salarial bajo impuesto por los Presupuestos Generales del Estado, después de bastantes días de movilizaciones masivas, con la plaza de Sant Jaume llena de manifestantes (en su mayor parte bomberos), las centrales se avinieron final-

mente a negociar y firmar el convenio, olvidando incluso la existencia de 700 sanciones a los bomberos, y sin consultar la opinión de la asamblea general de los trabajadores, que había decidido ir a la huelga. Se desconvoca la huelga de un día para otro y, lo que es más grave, se impide la entrada de CCOO en la comisión negociadora. Total, una situación desastrosa.

En el momento de elegir a los nuevos representantes sindicales, una buena parte de los trabajadores del Ayuntamiento han dado su confianza a CCOO.

De acuerdo con su programa, es preciso que el sindicato sea el impulsor de la reforma administrativa abordada muy superficialmente por los socialistas, que encabece la lucha por la moralización de la función pública contra «el enchufismo, el clientelismo,

la arrogancia y el autoritarismo en los diversos niveles de la administración» que Gerardo Iglesias denunciaba en la Fiesta del PCE, independientemente de quien ostente el poder en cada uno de estos niveles. Es preciso que CCOO siga de cerca el desarrollo de las leyes que deben regular las condiciones de trabajo en la administración pública (Ley de Medidas de Reforma de la Función Pública, Ley Orgánica de Libertad Sindical, etcétera, y la futura Ley de la Función Pública de Catalunya).

El avance de CCOO en la administración pública contribuirá a que se logren mejores niveles de honradez y eficacia en la administración, y mejores condiciones de trabajo. Para que ello sea así, también es necesario que la administración socialista rectifique su talante duro y poco negociador.

ELECCIONES SINDICALES - 27 DE JUNIO DE 1984

Ayuntamiento de Barcelona

	Votos	%	Delegados	Votos	%	Delegados	Votos	%	Delegados	Votos	%	Delegados	Votos	%	Delegados
CCOO	1.361	19,9	14	911	60,7	15	96	—	5	137	—	8	2.505	—	42
Agrupación	2.171	31,7	22	208	13,8	4	—	—	—	—	—	—	2.379	—	26
UGT	758	11,1	8	209	13,9	4	—	—	—	—	—	—	967	—	12
GU n.º 4	861	12,6	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	861	—	9
GU n.º 45	642	9,4	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	642	—	7
SQC	389	5,7	4	—	—	—	75	—	4	41	—	2	505	—	10
CSTC - SOC	265	3,9	—	143	9,5	2	—	—	—	36	—	2	444	—	4
UBE	202	2,9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	202	—	—

tot a llocs on la implantació del sindicat és més baixa, per exemple en serveis administratius i tècnics, museus, etcètera.

Es confirma doncs, un cop més, la tendència que hi ha darrerament en altres empreses, on CCOO millora resultats quasi invariablement.

Aquest triomf de CCOO és, per tant, molt positiu. Malgrat les dificultats que es deriven de la divisió forçada en diversos comitès i el bloqueig previsible per part de la dreta sindical al comitè de funcionaris, els resultats són importants per al sindicalisme de CCOO. Entre altres motius perquè CCOO propugna la participació del conjunt de treballadors en la negociació amb el consistori, a diferència del fort corporativisme d'altres grups sindicals presents a l'administració que practiquen una acció sindical poc participativa, en defensa només de determinats interessos i grups, clarament reaccionària.

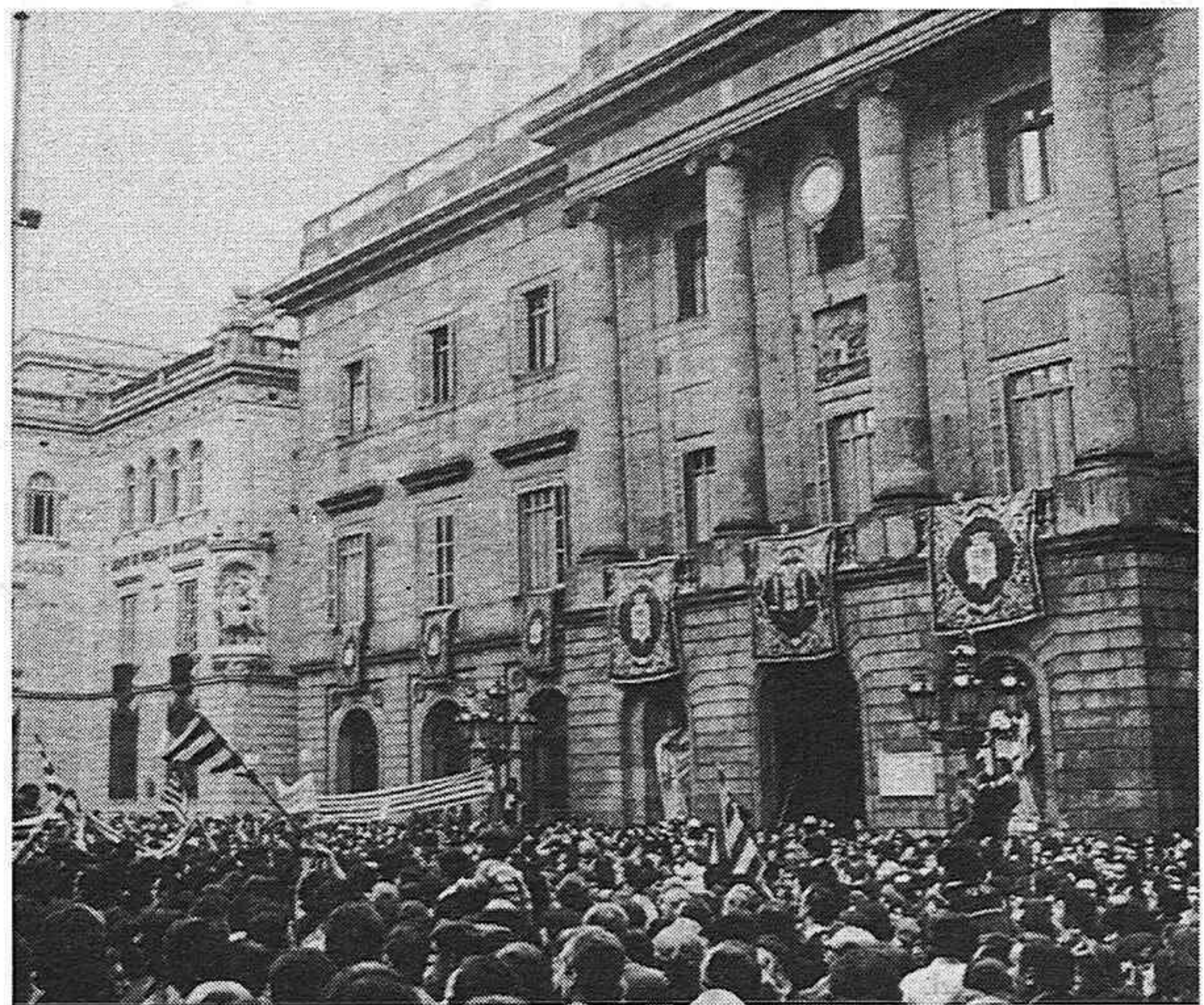
L'avenç de CCOO als ajuntaments i a la resta de l'administració pública constitueix també una millor garantia de defensa del sector públic, davant de determinats intents de privatització que apareixen darrerament, i també millora les condicions per aconseguir una administració democràtica i transparent. El paper dels sindicats de classe, especialment CCOO, a l'administració pública, és, en aquest sentit, molt important.

Per altra banda, l'Ajuntament de Barcelona, tot i que és pel seu nombre de treballadors una de les grans empreses de Catalunya, pertany a un sector poc considerat fins ara dins el conjunt dels altres rams de la producció o dels serveis, però com més va més s'assimila als sectors «normals» del món laboral.

Les causes de l'avenç de CCOO són clares: dintre el panorama sindical de l'Ajuntament de Barcelona, on són presents forces sindicals conservadores i corporatives, però també altres sindicats anomenats de classe —com la UGT—, CCOO ha mantingut una acció sindical més coherent i decidida que els altres grups. Durant el darrer conflicte, originat per la negociació del conveni d'aquest any, això es va fer encara més evident: mentre la dreta sindical passava, d'un enfrontament radical amb el consistori, a firmar el conveni sense que haguessin millorat gaire les condicions per a firmar-lo, la UGT, amb les seves contradiccions internes i la seva indefinició entre la vinculació a la política de personal de l'equip socialista i un fàcil radicalisme verbal, contribuïa a la confusió i al mal-estar del conjunt de treballadors de l'Ajuntament.

Davant d'un consistori que mantenia una actitud intransigent enfront dels seus treballadors, amb un sostre salarial baix imposat pels Pressupostos Generals de l'Estat, després de bastants dies de mobilitzacions multitudinàries, amb la plaça de Sant Jaume plena de manifestants (la major part d'ells bombers), les centrals es van avenir finalment a negociar i firmar el conveni, oblidant fins i tot l'existència de 700 sancions al bombers, i sense consultar l'opinió de l'assemblea general de treballadors, que havia decidit anar a la vaga. Es desconvoca la vaga d'un dia per l'altre i, el que és més greu, s'impedeix l'entrada de CCOO a la comissió negociadora. Tot plegat, una actuació desastrosa.

A l'hora d'elegir els nous representants sindicals, una bona part dels treballadors de l'Ajuntament han donat la seva confiança a CCOO.

D'acord amb el seu programa, cal que el sindicat sigui l'impulsor de la reforma administrativa abordada molt superficialment pels socialistes, que sigui capdavanter en la lluita per la moralització de la funció pública contra «l'enxufisme, el clientelisme, l'arrogància i l'autoritarisme en els diversos nivells de l'administració» que Gerardo Iglesias denunciava a la Festa del PCE, independentment de qui ostenti el poder a cada un d'aquests nivells. Cal que CCOO segueixi de prop el desenvolupament de les lleis que han de regular les condicions de treball a l'administració pública (Llei de Mesures de Reforma de la Funció Pública, Llei Orgànica de Llibertat Sindical, etcètera, i la futura Llei de la Funció Pública de Catalunya).

L'avenç de CCOO a l'administració pública contribuirà a fer que s'aconsegueixin millors nivells d'honoradesa i eficàcia a l'administració, i millors condicions de treball. Perquè això sigui així cal també que l'administració socialista rectifiqui el seu tarannà dur i poc negociador.

ELECCIONS SINDICALS - 27 juny 1984

Ajuntament de Barcelona

IMAS

	Funcionaris			Laborals			Qualificats			Especialistes			TOTALS		
	Vots	%	Delegats	Vots	%	Delegats	Vots	%	Delegats	Vots	%	Delegats	Vots	%	Delegats
CCOO	1.361	19,9	14	911	60,7	15	96	—	5	137	—	8	2.505	—	42
Agrupació	2.171	31,7	22	208	13,8	4	—	—	—	—	—	—	2.379	—	26
UGT	758	11,1	8	209	13,9	4	—	—	—	—	—	—	967	—	12
GU n.º 4	861	12,6	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	861	—	9
GU n.º 45	642	9,4	7	—	—	—	—	—	—	—	—	—	642	—	7
SQC	389	5,7	4	—	—	—	75	—	4	41	—	2	505	—	10
CSTC-SOC	265	3,9	—	143	9,5	2	—	—	—	36	—	2	444	—	4
UBE	202	2,9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	202	—	—

EL PSUC A LLEFIÀ

Durant deu dies, que és el temps que duren les festes del barri de Llefià —les festes de Sant Antoni—, l'agrupació del PSUC del districte IX de Badalona ha organitzat, com ja és tradicional d'ençà de la nostra legalització, una «caseta» del PSUC dins les festes populars, que l'agrupació es proposa com una de les activitats polítiques més importants de l'any.

Els objectius que hem intentat cobrir són, d'una banda, polítics, ja que el tema central i l'ambientació que ha tingut la caseta era la pau i el desarmament. A més a més, però, el partit s'obre als veïns i al barri per presentar-los les qüestions puntuals de la nostra activitat política i municipal.

Un altre dels objectius n'és la recaptació de fons que ens permetin, d'una banda, pagar les despeses del nostre local, així com poder pagar totes les publicacions i informacions que l'agrupació realitza en la seva activitat constant d'extensió i propaganda.

Els beneficis obtinguts han estat de 540.000 pessetes. En un posterior ple de l'agrupació, es decidí enviar-ne cinquanta mil al Comitè Central. Val a dir que l'agrupació ja li n'envià trenta mil per a la campanya de les autonòmiques, i que fa dos mesos vam adquirir un equip de megafonia per valor de dues-centes mil pessetes.

Per a molts de nosaltres, militants del PSUC, això ens suposa un contacte directe i proper amb els nostres veïns, simpatitzants i amics. Ja que, en el desenvolupament d'aquesta caseta, duem a terme activitats culturals de tipus artístic i d'animació, alhora que l'envoltem d'un ambient festiu i alegre, els anem mostrant quins són els arguments punta de la política del nostre partit.

Ha estat important el grau de participació i compromís dels militants de la nostra agrupació en el desenvolupament d'aquesta activitat, que ens permet una certa autonomia financera i una ocasió d'esforç col·lectiu que ens anima en el fet que el

nostre barri continuï considerant-nos el seu partit. Un partit que sempre és present en els problemes del barri i que, a nivell institucional, dels nostres regidors, són ells els qui es troben més a prop de les seves inquietuds i problemes.

No obstant això, amb aquesta experiència també volem il·lusionar el col·lectiu de tot el partit, en el sentit que continuem essent un partit completament arrelat en la nostra societat, a la qual li sap greu la divisió entre els comunistes, i no l'entén, però que, per la nostra trajectòria honrada i valenta, continuen confiant en el PSUC, el partit del seu barri, el partit de la seva ciutat.

Per informar-vos més de la nostra agrupació i situar-vos on som, us direm:

- La nostra agrupació ultrapassa el centenar de companys. Com més va més ens trobem dins les associacions de pares de col·legis de la zona, així com dins les vuit associacions de veïns que corresponen al districte IX de Badalona.

- La nostra principal perspectiva de treball organitzat és la tasca constant i revisada en allò que s'anomena moviment popular. I en aquests moments ens proposem fer un desplegament i una ofensiva per la pau i el desarmament.

- La nostra agrupació s'enfronta amb problemes molt pregonis i greus perquè correspon a una de les zones més deprimides i castigades per la crisi i l'atur amb totes les seves seqüeles gravíssimes, com la progressiva marginació d'amples sectors socials.

Aprofitem el nostre informe per saludar-vos i animar-vos en la nostra lluita constant en un temps confús, sabent que el nostre esforç i dedicació obrirà noves vies d'incidència política. Des de Llefià, salut!

COMITÈ D'AGRUPACIÓ
DISTRICTE IX
LLEFIÀ, LA SALUT,
SANT ROC/CONGRÉS

Participació en la Festa del PCE

Un any més el PSUC ha estat present a la Festa del PCE a la Casa de Campo, a Madrid, els dies 29 i 30 de juny i 1 de juliol d'enguany.

Les senyeres de Catalunya i les banderes i cartells del nostre partit cobriren tot l'ampli recinte de la Masia. També hi figuraren cartells amb la imatge d'Enrico Berlinguer que recordaven la recent i dolorosa pèrdua. Inscripcions, periòdics murals i cartells hi destacaven, com la lluita per salvaguardar la pau, que ha d'estar present sempre en les nostres preocupacions.

La Festa gaudí de tres dies i tres nits d'un temps esplèndid. Això n'afavorí el desenvolupament: segons les primeres estimacions quant a assistència, hom parla de més d'un milió de persones. Pel que fa a la Masia, es demostrà un any més que és un dels llocs escollits pels milers de visitants per triar entre els adhesius i les publicacions, o per refer forces amb un plat combinat, un entrepà de botifarra, una ampolla d'un cava de Sant Sadurní, una cervesa, un refresc, un cafè, un cremat o una consumició al racó de l'Havana Club.

Totes les activitats es desenrotllaren normalment; des de l'actuació de l'orquestra Sants-Faina fins a altes hores de la matinada, passant pels esforços per netejar el recinte cada matí i el descarregament del gel i noves municions, comprenent-hi les acostumades visites dels dirigents del PCE i del PSUC, i d'algunes delegacions estrangeres, saludant els presents a la Masia i bevent unes copes de cava prop dels «pencaires».

Personal «pencaire» que hagué de posar en tensió la seva voluntat al màxim per atendre totes les necessitats, principalment a les hores de més feina per al públic present a les diferents seccions. Això pren més importància, compte tingut que mancaren alguns dels qui s'havien compromès a anar-hi. Sortosament es comptà

amb la col·laboració espontània de companyes i companys visitants, membres del PSUC i familiars seus, els quals ajudaren de forma decisiva, en certs moments, a les diverses seccions: menjador, entrepans, publicacions, venda de tiquets, etcètera.

Cal esmentar de manera principal els qui hi anaren amb l'auto-car, tant pel que representa l'esforç de les moltes hores de viatge incòmode, com les del començament i acabament de llur activitat a la Festa: les sis hores del di lluns i, aleshores... retorn a Barcelona.

La fatiga, la calor, un cert descontentament pel menjar i la son, feien dir a alguns, com cada any, que no tornarien a treballar a la Festa... és segur, però, que amb la majoria ens veurem altra vegada, el 1985, a Madrid, puix la satisfacció comunista d'haver assegurat la presència del PSUC a la Festa del PCE, amb tota dignitat, els compensa de tots els esforços.

Cosa a què ajudarà, també, saber que els resultats econòmics, segons les primeres impressions, són positius, a falta de concretar certes liquidacions així com alguns cobraments que permetran establir les quantitats finals; cosa que no és menyspreable, vista la situació de limitació de despeses de les capes de població assistents a la Casa de Campo.

Per tant, un bon balanç polític i econòmic de la participació del PSUC en la Festa del PCE del 1984, gràcies al gran esforç dels militants traslladats a Madrid, cosa que és per omplir d'orgull el conjunt de tot el partit. ¿Qui havia dit que no quedaven companys disposats a esforçar-se i sacrificar-se? El que cal és no defraudar-los.

N. FIGUEROLA «VICTOR»
Comissió de la Festa del PCE

LLISTA DE PREMIS «FESTA 84 DEL PCE»

Un pis
Sèrie H Número 31.242

Automòbils
Sèrie G Número 57.112
Sèrie E Número 79.144
Sèrie B Número 54.456

Un viatge a la Xina
Sèrie C Número 97.555

Viatges a Bulgària
Sèrie G Número 14.045
Sèrie F Número 47.042
Sèrie K Número 39.537
Sèrie F Número 19.631

Quatre vídeos
Sèrie E Número 54.217
Sèrie C Número 61.191
Sèrie H Número 75.642
Sèrie E Número 84.953

Una bicicleta a totes les sèries
Número 24.684

48 ANIVERSARI DEL PSUC

El 21 de juliol a Palafrugell

Enguany, la festa aniversari del PSUC se celebrarà el dia 21 de juliol a Palafrugell, a l'escola pública Torres Jonama.

Aquesta escola està situada al bell mig de Palafrugell, prop de l'Ajuntament; té un gran pati amb molts arbres.

A la festa aniversari podreu sopar: amanida, patates especials i rostit de vedella. Preu del tiquet: 800 pessetes.

- Hi haurà l'actuació d'un grup d'havaneres.
- Revetlla fi de festa amb l'orquestra *Crema*.
- Cremat.

Hi haurà bar obert amb taules i cadires.

Banyar-se a la platja, opcional.

US HI ESPEREM A PARTIR DE LES 20.30 HORES

Situació financera del PSUC

El Secretariat del Comitè Central del PSUC ha aprovat un avantprojecte de pressupost ordinari, de l'1 de maig al 31 de desembre del 1984, tenint present que per als primers quatre mesos del 84 el Comitè Central havia aprovat perllongar el pressupost del 83. El Secretariat ha conegut també el tancament provisional del pressupost per a les eleccions autonòmiques del 29 d'abril del 1984.

Per fer front a la greu situació d'endeutament, el Secretariat ha aprovat tirar endavant una campanya d'ajut, per tal de contribuir a l'amortització del deute, a raó de 1.500 pessetes any i afiliat, concebuda no com una aportació personal sinó col·lectiva, discutint aquest problema a tots els nivells del partit, plantejant campanyes concretes durant els anys 1984 i 1985.

Els crèdits a amortitzar són de 115 milions de pessetes més 40 milions aproximadament de

despeses financeres per als dos anys; en total, 155 milions.

Amb els mitjans ordinaris (cotitzacions, subvenció estatal, ajuts corrents, etcètera), el Comitè Central del PSUC no pot fer front a aquests deutes. És per això que el Secretariat del Comitè Central del PSUC crida tots els comitès, des dels d'agrupació als locals, comarcals i intercomarcals, a posar aquesta tasca en el centre de la seva activitat, així com a tots els afiliats, simpatitzants i amics.

Els problemes de la situació política exigeixen al partit intensificar-ne l'activitat, i això ens obliga a amortitzar els deutes en el termini més curt possible i crear condicions financeres que permetin desplegar la màxima iniciativa en defensa dels interessos populars.

Hem de mirar ja cap al 1986, i no podem fer front al repte si abans, molt abans, no amortitzem els deutes.

AJUT AL PARTIT

AJUT PER A L'AMORTITZACIÓ DELS DEUTES ELECTORALS

PASSEU UNES VACANCES MERESCUDES EN EL PAISATGE DE LA GARROTXA EN UN LLOC A PREUS POPULARS

HOSTAL VERTISOL

Ctra. Sta. Coloma 17
Tel. 972 - 69 31 55

Les Preses
Girona

ASESORIA RISCHAK

ASUNTOS LABORALES, FISCALES
Y ADMINISTRATIVOS - SEGUROS

Aragón 195, pral. 1.
08011 Barcelona

Tel. 93 - 323 49 58
Horario: de 17 a 20

Saldo publicat a l'anterior
TREBALL

Núria Grane, Barcelona	50.000
Mercè Leonart, Barcelona	25.000
Un simpatitzant, Girona	100.000
Xavier Trilla	200.000
Pere Codina, Barcelona	10.000
Un amic del PSUC	1.000.000
Un grup de simpatitzants anònims	300.000
Jordi Santmedir, Barcelona	100.000
Xavier Safont	25.000
Lidia Espinasa	15.000
Santiago Mont	45.000
Francisco Hernández	15.000
Sara Casamitjana	10.000
Núria Bartra	70.000
Un militant del Maresme	25.000
J. López	25.000
Lluís Serralta	10.000
Mireia Mayol	18.000
Eugeni Julià	30.000
Un anònim de Barcelona	1.500.000
Manuel Garrido	300.000
Isabel Díaz	75.000
Cecilia Lozano	13.000
Benito Casals	15.000

TOTAL FINAL

27.089.770

Antoni Cuadras	3.000
Josep M. Maymó	16.000
Jordi Solé Tura	16.590
Un amic del PSUC	150.000
J. Baldú, França	5.000
Un petit comerciant de Barcelona	1.004.000
Marià Gadea, Barcelona	10.000
Narciso Julián, Alacant	2.200
Soledad Díaz, Alacant	1.500
Un militant	1.200
Un amic	1.000
Uns companys de Carcasona, França	2.500
I. Rasero, l'Hospitalet de Ll.	5.000
Isidro Provins, Santa Coloma de Gramenet	3.000
Josep Pardell, Barcelona	5.000
A. Alpuente	1.800
Ctè. intercomarcal de Girona	148.950
Agrupació d'Esplugues de Ll.	9.400
Lucia Ruiz, vídua de R. Vidiella	5.000
Agr. Llefià, La Salut, Sant Roc, Congrés de Badalona	50.000
Un militant de Meridiana nord, Barcelona	1.500
Teresa Díaz	1.500
Antonio Gutiérrez	1.500
Elena Pérez	2.000
Antoni Gutiérrez Díaz	3.000
Gregori López Raimundo	1.500

TOTAL

1.452.140

EL BANY POLÍTIC DE LA FESTA

En certes ocasions he comparat *la Festa* a un còctel; dels bons, és clar. El seu perfum i bon sabor depèn de l'art de la combinació, que dona com a resultat un gust tipificat i amb caràcter. La barreja porta sempre un element base que lliga degudament el conjunt.

Estic convençut que la Festa de Treball agafarà més plenament la denominació *Festa* si els seus organitzadors, els comunistes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, saben fer passar el corrent de les seves propostes d'humanització, de transformació, de solidaritat, pel bell mig de totes les ofertes i activitats de *la Festa*.

Ens hem esforçat, aquests últims anys, a definir millor aquests continguts polítics i, amb més o menys fortuna, de traduir-los en visions i vibra-

cions en els diferents plans de l'entramat de tres dies de vida. Podem fer més, els temps ho reclamen. Els temps de la recuperació, de l'actualització dels valors de l'esquerra. D'unes esquerres coneixedores de les realitats del món, d'Espanya i de Catalunya. D'unes esquerres amb voluntat de canvi, que frenin l'avenç del *Drac Crisis*, amb capacitat de reunir i unir prou forces per a destrossar-lo.

Considerem que *la Festa* és un moment d'aquesta recerca difícil i necessària.

Sigui en les taules rodones, sigui en la imatge política i decoració general de *la Festa* i particular de cada estand, en altres elements de la programació, el batec de la recuperació dels valors de l'esquerra, de la transformació del món existent, hauria de sentir-se molt fort.

Les pistes de les reflexions, dels possibles acords, de les actuacions sobre la realitat; de la il·lustració dels missatges a projectar, haurien de girar entorn de l'anàlisi i solucions a la crisi socio-econòmica; de la defensa de la pau —en primer lloc, de la qüestió del referèndum sobre l'OTAN—; de la democràcia amb la participació dels ciutadans i ciutadanes.

D'altra banda, el nostre compromís solidari amb les lluites d'alliberament social i nacional agafarà com a punt focal Nicaragua, en el moment que també n'aferma la pau i la independència a través de les eleccions del dia 4 de novembre.

El partit, com element important per tal de fer avançar aquesta convergència de les esquerres, ha de ser present en el conjunt de *la Festa*. El seu esforç passa també i en gran part per la campanya d'afiliació-VII congrés. Cal organitzar la proposta d'ingrés al PSUC, superant deficiències passades.

Per fi, la dolorosa desaparició del nostre company i amic Enrico Berlinguer, clar exponent de la identitat comunista en les societats industrialitzades de finals del segle XX, ha de materialitzar-se com un homenatge a la *Bandiera Rossa* que ens ha de portar tots junts cap a horitzons sense límits d'explotacions i alienacions.

JOSEP M. CLARIANA I ROIG
de la Festa de Treball-84
Responsable

PROGRAMA DE LA FESTA

Altres cops a Montjuïc, els dies 14, 15 i 16 de setembre, per celebrar-hi la Festa dels comunistes, la del PSUC, la Festa de Treball!

FESTIVAL DE ROCK. El dia 14, a partir de les 9 del vespre, amb Coz, Banda Rítmica de Cristal, Morfi Grei i Ramoncín.

CANÇÓ POPULAR. El dia 15, a partir de les 6 de la tarda, amb Els Esquirols, Joaquín Sabina, Los Chichos, Ana Belén i Víctor Manuel. Després, el BALL amb l'orquestra Maravella.

HOMENATGE A JOAN BROSSA. El dia 16, també a partir de les 6. I, a la nit, cantada d'havaneres amb els Cantaires de la Costa Brava i Oreig de Mar. Amb un gran castell de focs artificials.

MÍTING, el diumenge a quarts de vuit del vespre.

CINEMA. Homenatge a Paco Rabal.

I també, com sempre, esports i activitats folklòriques i infantils.

Delegació del Partit Comunista Xinès visita Catalunya

Durant els dies 6 i 7 de juliol ha estat a Catalunya una delegació del PCX integrada per Li Shuzheng, membre suplent del Comitè Central i del departament de relacions internacionals; Wan Linjin, sots-cap de secció d'aquest departament; Zhou Sanyan, funcionari de l'ambaixada xinesa a Madrid, i Zhou Li, intèrpret de la delegació, a qui acompanyava Miguel Morán, membre del Comitè Central del PCE.

El president i el secretari general del PSUC, amb la col·laboració de Josep Salas, membre del Comitè Executiu, atengueren la delegació, que va visitar les localitats d'Alcanar, Tarragona i Terrassa, i que a Barcelona va visitar el Parlament, el museu Picasso i el zoo, i assistí a unes sessions de la conferència de la JCC.

La delegació fou rebuda oficialment a l'Ajuntament de Terrassa, i l'alcalde de Tivissa es va traslladar a Serra d'Almós per donar la benvinguda als delegats xinesos, que visitaren la cooperativa i foren obsequiats amb els excel·lents vins de la terra.

A Alcanar, un nombrós grup de militants del PSUC esperava la delegació, a la qual oferí una mostra de les seves famoses taronges. Joan B. Beltran va destacar l'amistat existent entre els nostres partits i desitjà que es fomentessin les relacions entre els nostres pobles.

El dia 6 a la nit, es va celebrar a Tarragona un acte organitzat per l'agrupació de Bonavista, que després va invitar els delegats a un sopar de confraternització.

La visita a Terrassa coincidirà amb la inauguració de la nova seu de l'organització local del PSUC, situada davant l'Ajuntament. Domènec Martínez, en un discurs de benvinguda, davant una sala plena de gom a gom de vells i nous comunistes, explicà el propòsit del comitè local del PSUC de posar el nou local al servei de les iniciatives polítiques o culturals de tota l'esquerra egarenca. El president del PSUC destacà el paper històric de la revolució xinesa i la importància internacional que tinguin èxit les quatre modernitzacions que propugna el PCX en el seu esforç per treure'n el país del subdesenvolupament.

La responsable de la delegació, companya Li Shuzheng, va subratllar, en les seves intervencions a cada acte, la solidaritat del PCX amb el PCE i el PSUC i la seva esperança que les nostres relacions s'intensifiquin cada cop més en bé de la pau i el socialisme.

El Comitè Central del PSUC, en el seu darrer plenari, convocava el VII congrés del partit a celebrar el mes de març de l'any vinent. Dues comissions han estat formades: una per redactar l'avantprojecte de tesis i l'altra per preparar un esborrany de reglament i possibles modificacions als estatuts del partit. Seguint el criteri del Comitè Central, que vol un congrés obert, participatiu i de reno-

vació, TREBALL obre aquesta «tribuna del VII congrés» des de la qual tothom podrà expressar la seva opinió (és fonamental, per poder publicar totes les opinions, que aquestes no ultrapassin els tres folis mecanografiats a doble espai). La tribuna resta, doncs, oberta, i per iniciar-la hem partit de quatre intervencions de membres del Comitè Central en el ple on es decidí convocar el congrés.

TRIBUNA DEL VII CONGRÉS

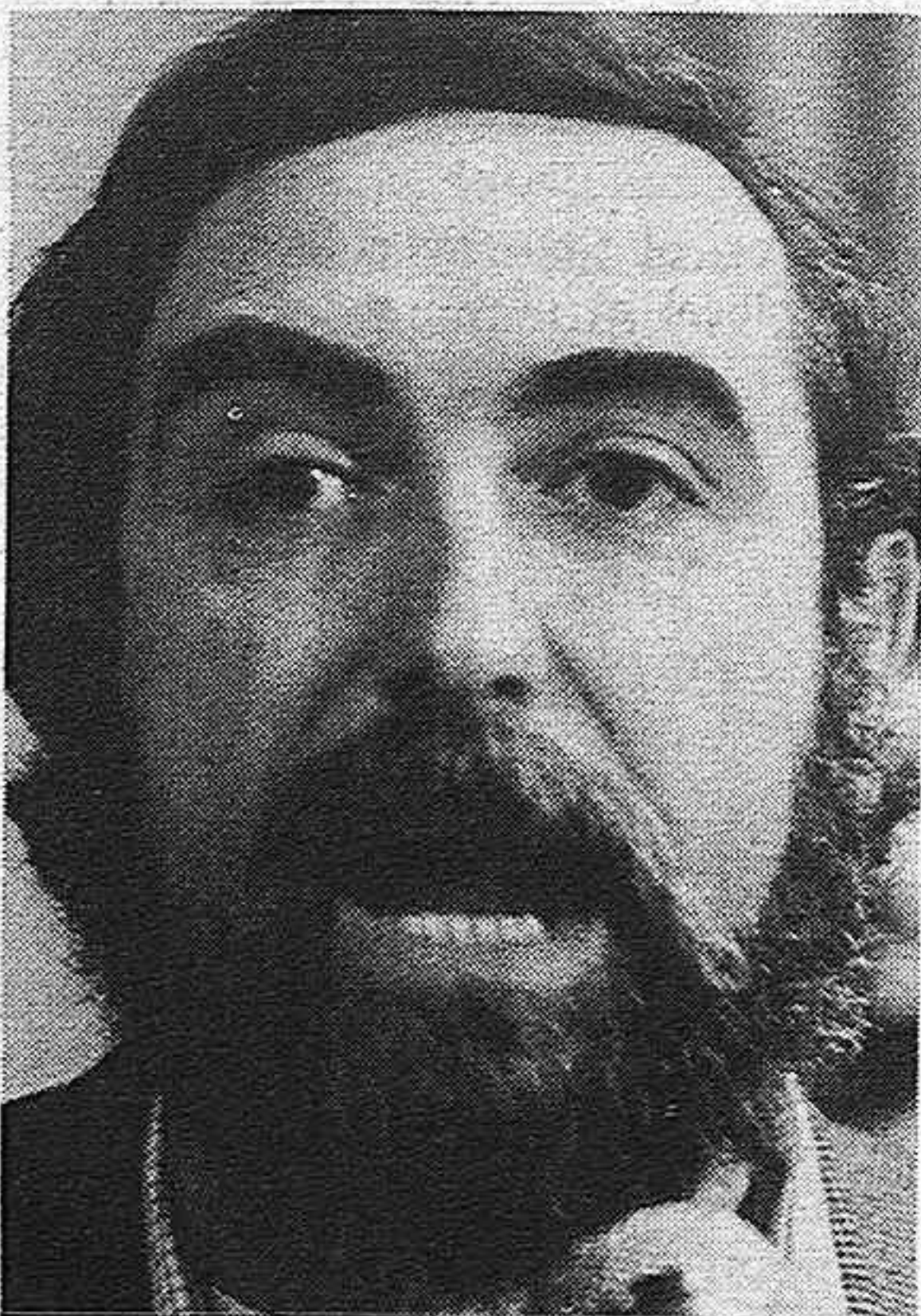
Encara hi som a temps

per Antoni Lucchetti

En el Comitè Central, hi estem perquè pensem que encara hi ha una possibilitat de recuperació del PSUC.

I dic *encara* perquè també és possible que no hi hagi recuperació, si no sabem trobar els instruments per tirar-la endavant. Modestament, penso que la proposta que se'ns fa des del Comitè Executiu per al VII congrés no serveix per anar en el camí de la recuperació del PSUC.

La proposta que se'ns fa es fruit d'un Comitè Central i d'un Comitè Executiu que són en crisi. I em preocupa que aquesta direcció no sigui capaç de dirigir i fer el congrés que cal. En preocupa que fem aquell congrés típic, clàssic, en què abans haurà passat ben poca cosa, en què un divendres farem l'acte inaugural i el diumenge l'acte de cloenda, por trobar-nos el dilluns en una situació

molt semblant a la que estem ara. Em preocupa que aquest sigui un congrés clàssic amb els resultats clàssics d'un congrés comunista.

Els congressos s'han de replantejar d'una altra manera, perquè, si no, són congressos que no serveixen. En aquest moment, o fem un salt qualitatiu com a partit o desapareixem com a partit. A mi m'hauria agradat que avui obrisim el congrés, no el període pre-congressual. Que féssim un congrés que durés sis mesos. Que la gent sentís que la seva aportació serveix perquè és dins el congrés, no en el període pre-congressual. Això que dic pot semblar una proposta esotèrica dins un partit comunista, però, per què no? ¿Per què no obrim el congrés, per exemple, el mes de juliol en un acte solemne i donem veu durant uns quants mesos a un seguit de gent que participin, no pas en actes pre-congressuals, sinó dins el congrés? ¿Per què no convoquem intel·lectuals catalans que diguin el que pensen dels comunistes i que creuen que han de fer els comunistes? Que ens ho expliquin a nosaltres i que ho discuteixin amb nosaltres, no amb la direcció del partit sinó amb la base del partit. Hauríem d'anar a buscar una fórmula congressual completament diferent de les que hem utilitzat fins ara. Una fórmula segurament inèdita en els partits comunistes d'arreu del món, però és que el problema que tenim no és solament de credibilitat davant del poble de Catalunya, és de credibilitat davant de nosaltres mateixos. Ni el document que se'ns ha presentat, ni la comissió que se'ns proposa serveix per fer aquest salt qualitatiu que necessitem.

Hem de buscar fórmules imaginatives per fer participar dins del congrés la societat catalana. Per exemple, demanar als del Centre de Treball i Documentació que ens expliquin què pensen del PSUC, què n'esperen, per què no hi són, per què l'han criticat sempre. És a dir, obrir un debat entre sectors propers a les posicions comunistes que avui no són al partit. Això enriquiria el partit i donaria una presència del partit a la societat catalana. Tinc la impressió que avui estem en un car-

reró sense sortida. Les coses que es fan en el partit, l'èxit del congrés de CCOO, són tant o més fruit del que el partit ha estat, no pas del que és, com de la voluntat i el treball d'alguns dels militants del PSUC que encara treballen i que, segurament, si el PSUC no existís, continuarien fent el mateix, perquè el PSUC no els serveix per al treball que fan, els serveix el seu esperit comunista, la militància de molts anys i saber que les coses han d'anar en una determinada direcció.

Línies d'actuació de cara al congrés

per Josep Torrecillas

A mi no em preocupa la data del congrés sempre i quan aconseguim un ambient de treball que ens permeti arribar al congrés amb un conjunt de reflexions i propostes que permetin al partit sortir d'una situació de desert teòric. Sí que em preocupa que no aconseguim marcar, a partir d'ara, unes línies d'actuació de cara al congrés. En el procés congressual hi haurà una comissió que elaborarà unes tesis que seran el fruit de la nostra reflexió, però paral·lelament s'haurien d'establir lligams amb els sectors progressistes de Catalunya que es belluguen, que diuen coses, que reflexionen.

Cal també una connexió amb els sectors socials que tenen opinió, que moltes vegades llancen aquestes opinions a la societat i ningú no les recull.

Un altre element és la connexió amb els nostres votants. La gent que ens ha votat té grans preocupacions a les quals hem de donar resposta.

Cal buscar també les formes de participació dels nostres militants. Seria lamentable que després del congrés algú digués que les agrupacions han participat en el procés pre-congressual en un 15 per cent.

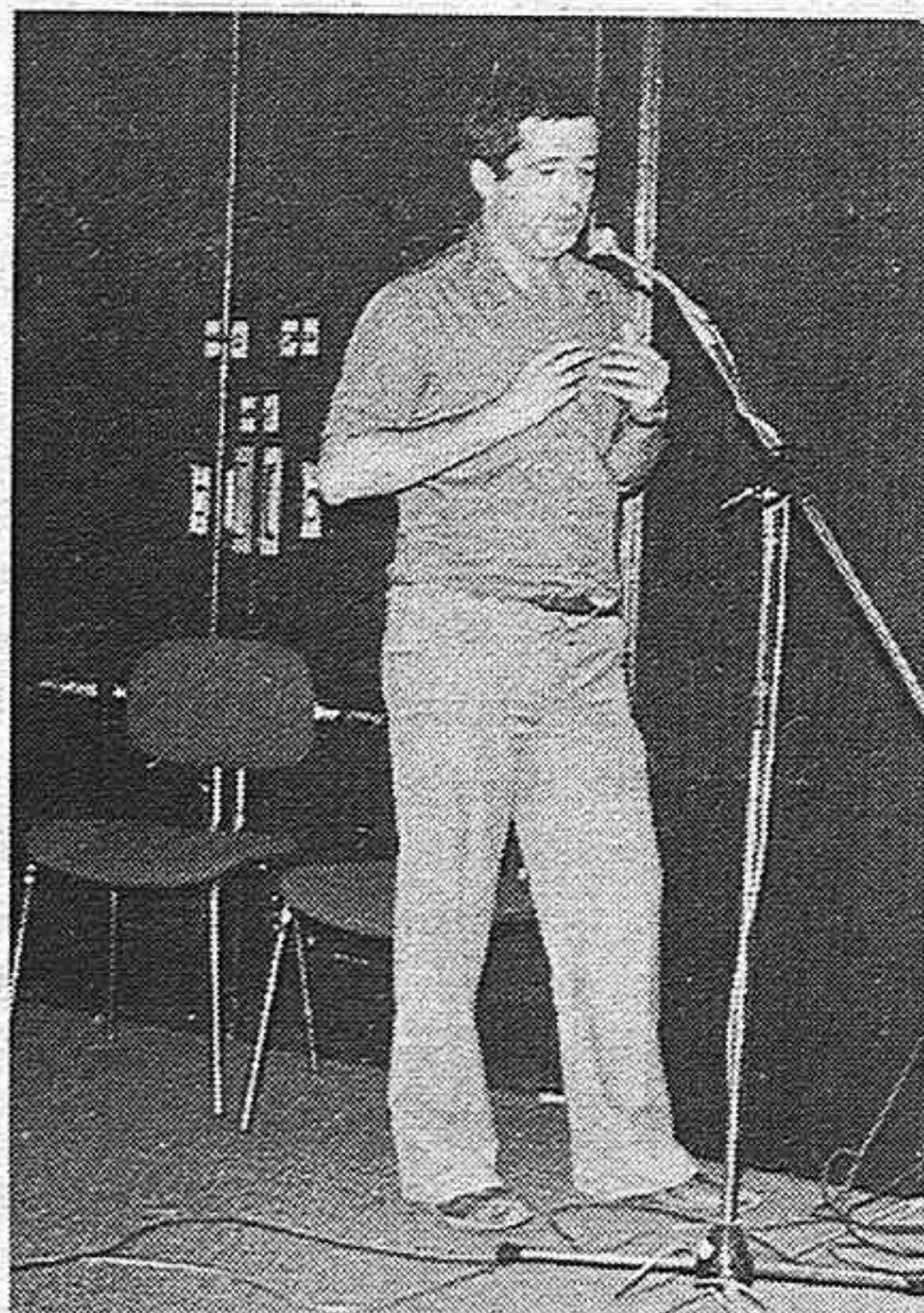
Es per tot això que faig una sèrie de propostes concretes. Una d'elles és que «Nous Horitzons» munti unes jornades de debat al voltant dels temes que més preocupen i que poden anar més enllà de la tesi. Reunions a nivell sectorial. Discussió molt pedagògica de les tesis a les agrupacions. TREBALL hauria d'estar obert a reflexions de persones i de col·lectius.

Canviar les concepcions organitzatives

per Xavier García

Estic d'acord amb les idees centrals que planteja la convocatòria del congrés, amb unes objeccions. És possible que els terminis que marquen els estatuts de convocatòria del congrés no en permetin la celebració fins quasi d'aquí un any; això, que ens ve imposat, és problemàtic, perquè hi ha una manca de capacitat en el partit de vertebrar la nostra activitat política i social. El fet de demorar uns deu mesos la resolució dels problemes polítics i organitzatius pot provocar un procés de degradació de l'instrument polític que és el partit. I això serà així si el procés congressual no ofereix el màxim de garanties i d'estímuls per al conjunt de la militància i, al mateix temps, la màxima il·lusió per a aquells sectors de la població que haurien de sintetitzar amb els nostres plantejaments polítics.

Estic d'acord a fer un congrés on es posin a debat les qüestions centrals de la línia política. S'hauria de precisar la relació que guarda el procés d'elaboració política i de revisió de l'estratègia general amb el procés de debat que el partit vol impulsar en la societat catalana. Ens hem de plantejar quina ha de ser l'articulació entre els dos nivells de discussió i elaboració. Va haver-hi un acord del Comitè Central d'impulsar un

procés de reflexió —i de participar-hi— sobre la societat catalana amb els diferents sectors de l'esquerra, que s'hauria de saber introduir en la nostra línia política.

Fa falta un congrés d'integració, una reflexió oberta, que serveixi també per veure el tipus de partit que necessitem i la forma d'articular la diferència d'opinió dins el partit. És possible que en aquests moments hi hagi sectors del partit que vulguin introduir elements de reflexió amb formes que no estan contemplades en els estatuts, la qual cosa implica una deficiència en la formulació del tipus de partit i genera uns processos d'enfrontaments que fa que les diferents polítiques tendixin a plantejar models alternatius a la globalitat que no pas diferències puntuals en aspectes poc tractats en el si del partit. Aquest és un problema que tothom podria veure si volgués, i no es veu, es continua amb l'ortodòxia de sempre: tipus de partit, centralisme democràtic; que no són res més que paraules buides de contingut, que no ens serveixen quan hi ha processos congressuals. El partit no té mecanismes per deixar desenvolupar iniciatives en el terreny de l'aportació de persones que, per les raons que sigui, tenen afinitats en aspectes sectorials de la línia política. Si això no es tracta en aquest partit i en aquest congrés, ens pot portar a ressentiments, a històries, a fer que les raons subjectives puguin més que la necessitat política, la necessitat social i la capacitat i potencialitat que tenim com a partit. Hem de reflexionar sobre el model i concepte de partit avui, amb els problemes que tenim i amb la necessitat d'intervenir en una societat plural i diversificada a la qual hem de penetrar i penetrar-nos d'ella; amb les actuals concepcions organitzatives i amb un tractament bastant dogmàtic d'aquestes concepcions crec que el partit està incapacitat per fer-ho.

Refermar els grans principis

per Jordi Conill

Un congrés es important no sols per al partit, ho és també per a la societat en què viu el partit. En un moment involutiu en el terreny polític, social i cultural, en un moment de desconcert de l'esquerra tan gran com hi ha, el que espera la societat no és només una resposta interna nostra sinó una resposta externa cap a aquesta societat. Amb els instruments que avui tenim, o encertem bé —en l'estil i en la forma— allò que anem a plantejar a la societat, o correm el perill de fer una caricatura de congrés per resoldre qüestions internes, purament instrumentals nostres, compresos temes de Comitè Central, de Comitè Executiu i fins i tot de secretari general, que no serà allò que la societat pot esperar dels comunistes en un moment de crisi i d'involució, quan per aquesta darrera batalla que ha guanyat en Berlinguer s'ha tornat a posar en relleu que encara avui a Europa és possible bastir un partit comunista que sigui hegemònic en la societat si sap donar una resposta fefaent als seus problemes. Aquest és l'envit, que necessita temps; per això la proposta de fer el congrés el mes de març és la correcta. Necessitem temps per reflexionar i que una comissió àmplia contrasti amb llibertat totes les idees per presen-

tar una proposta oberta amb el temps suficient perquè hi participi el màxim de gent del partit i de fora del partit.

En aquest congrés haurem de tornar a refermar, a partir de la lectura del IV congrés, els grans principis inspiradors de la nostra política. Hi haurà elements que haurem de tornar a oferir a la societat com valors morals, culturals i polítics de llarg abast, com són els de llibertat, socialisme, democràcia, solidaritat, cooperació, autoritat; tot el que forma part d'un discurs estratègic de gran abast davant del desconcert tan gran que viu la societat.

Després haurem de donar una resposta als problemes més immediats en el terreny econòmic, sindical, institucional, de masses, que preocupen la societat civil.

El tercer gran tema del congrés serà el partit, que jo penso que serà el més difícil. Vivim en una societat que rebutja la militància, l'afiliació, els partits polítics, i donar una resposta organitzativa de partit és molt difícil. Compte, aquí, perquè no hi ha solucions màgiques. Porti qui porti una secretaria d'organització patirà, perquè és difícil avui engrescar la societat en un model organitzatiu de partit clàssic.